

го сжщия; нема сумнѣніе че тя му е дала найдрагоценния даръ който боговетъ можтъ да даджтъ на челоуѣцитъ сирѣчь мждрость и сърце чувствително на пріятелството.“

Тѣлото на мъртвеца бѣ вече погребено отъ пламяка. Телѣмахъ самъ пораси съ благовонія топлыя му ещѣ прахъ; послѣ го положи въ една злата урна която украси съ цвѣтя и занесе тѣзи урна на Фаланта. Той лежеше прострѣнъ, покритъ съ много раны; и, въ крайната си слабость, назъркваше отъ близо мрачнытъ врата на Адъ.

Травмафилъ и Нозофигъ, проводены отъ сына Одисеевъ, бѣхж му подали сичкытъ помощи на художеството си: тѣ му възвръцахж малко по малко душата, готова да хвъркне; новы силы го съживявахж неосѣтено; една сладостна и пронизителна сила, единъ животенъ балзамъ проминуваше отъ една жила въ друга доро до дълбочината на сърцето му и една пріятна топлина го откъжаваше отъ ледянытъ рждѣ на смъртьта. Въ тѣзи минута, като престанж припаданьето, поевии са скърбьта; той наченж да осѣща загубата на брата си, която до тогасъ не бѣ въ състояніе да осѣща. „Увы! думаше той, защо е толкази грижа да ми са възвѣрне животътъ? не е ли подобро да умрж и да идж подиръ любезныя си братъ Иппія? Азъ го видѣхъ като наднж при мене! О Иппіе, усладо на живота ми, братко мой! мой любезный братко, нема та вече! Азъ не могж вече ни да та видѣж, ни да та чуѣж, ни да та прегжрнж, ни да ти кажж моитѣ мжкы, ни да та раздумамъ за твоитѣ! О богове неприятели на челоуѣцитъ! Иппій не сжществува вече за мене! възможно ли е туй? но не е ли туй единъ сънь? Не, то е сжща истинна. О Иппіе, изгубихъ та, видѣхъ та като умираше; и трѣба да живѣѣж еще колкото е нужно за да та отмыетѣ. Ще заколиж на гроба ти евирѣнаго Адраста обагрень въ собствена му кръвь.“

Когато Фалантъ говоряше тѣй, двамата боголюбивы мжжи прилежавахж да укротѣжтъ сърдечната му скърбъ за да не са уголѣми болестьта му и да са не осуети дѣйствието на цѣроветѣ. Тутакен той съгледва Телѣмаха, който са представя предъ него. Изъ найпа-